

**ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายตามประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ.2564 :
กรณีศึกษาความผิดไม่ร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติด (ความผิดฐานเสพยาเสพติด
และมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษเพื่อเสพ)¹**

ดวงกมล พรหมวรรณ²

จากการศึกษาปัญหาการบังคับใช้กฎหมายตามประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ.2564 : กรณีศึกษาความผิดไม่ร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติด (ความผิดฐานเสพยาเสพติดและมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษเพื่อเสพ) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายยาเสพติดให้โทษโดยเปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยและประเทศโปรตุเกส ซึ่งประเทศไทยได้มีการรวมกฎหมายยาเสพติดที่กระจัดกระจายและได้มีการแก้ไขกฎหมายยาเสพติดใหม่ โดยมีชื่อว่า ประมวลกฎหมายยาเสพติดเพื่อให้ง่ายต่อการบังคับใช้มากขึ้น ซึ่งการแก้ไขกฎหมายยาเสพติดของประเทศไทยนั้นก็นำกฎหมายยาเสพติดของประเทศโปรตุเกสมาเป็นต้นแบบโดยการนำหลักการลดทอนความเป็นอาชญากรรมในคดียาเสพติดลง หรือที่เรียกว่า Decriminalization เช่น การมองผู้เสพเป็นผู้ป่วย การใช้สารเสพติดบางประเภทเพื่อสันทนาการ การใช้ยาเสพติดเพื่อรักษาโรคบางอย่าง หรือการมองว่าการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดบางประเภทไม่ถึงกับเป็นการกระทำความผิดที่ร้ายแรง เช่น การครอบครองยาเสพติดที่มีไว้ใช้เพื่อเป็นการส่วนตัว (การมีไว้ในครอบครองเพื่อเสพ) เป็นต้น การเปลี่ยนมุมมองการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดไม่ใช่เป็นอาชญากรรมที่ร้ายแรงอีกต่อไป ส่งผลให้รัฐเข้ามาควบคุมดูแลบุคคลผู้ที่เป็นผู้เสพยาเสพติดหรือติดยาเสพติดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาปัญหาการบังคับใช้กฎหมายตามประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ.2564 : กรณีศึกษาความผิดไม่ร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติด (ความผิดฐานเสพยาเสพติดและมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษเพื่อเสพ) นั้น ยังคงมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายบางส่วนยังคงมีปัญหาในทางกฎหมายและในทางปฏิบัติที่สำคัญหลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาที่หนึ่ง ปัญหาเกี่ยวกับคำนิยามของคำว่า “มีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษเพื่อเสพ” โดยประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ.2564 มาตรา 1 มิได้บัญญัติให้ความหมายของคำดังกล่าวไว้ซึ่งเดิมพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ไม่ปรากฏฐานความผิด “มีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายตามประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 : กรณีศึกษาความผิดไม่ร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติด (ความผิดฐานเสพยาเสพติดและมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษเพื่อเสพ) โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดนพร จิตต์จรุงเกียรติ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.พันธ์เทพ วิฑิตอนันต์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มณฑิลา ภักดีคง

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

โทษเพื่อศพ” แต่เนื่องจากต่อมาประมวลกฎหมายยาเสพติดให้โทษได้เพิ่มฐานความผิดดังกล่าว แต่ไม่ได้ให้ความหมายของฐานความผิดข้างต้นไว้ในมาตรา 1 ของประมวลกฎหมายยาเสพติดให้โทษ จึงอาจทำให้มีปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายในฐานความผิดดังกล่าวกับระหว่างฐานความผิดมิไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติด เนื่องจากสองฐานความผิดทั้งสองฐานความผิดดังกล่าวมีความคล้ายคลึงกันอย่างมาก ในการครอบครองยาเสพติดจำนวนเท่าใดถึงจะเป็นบทสันนิษฐานแก่ผู้เสพยาเสพติดว่ามิไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษเพื่อศพ เนื่องจากวัตถุประสงค์ของการแก้กฎหมายยาเสพติดต้องการแยกผู้เสพออกจากการกระทำความผิดในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฐานอื่น ๆ เนื่องจากรัฐต้องการเข้ามาดูแลผู้ที่ติดยาเสพติด ดังนั้นการที่มีได้บัญญัติบทกำหนดโทษดังกล่าวไว้ จึงอาจเกิดปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายแก่ผู้ที่เสพยาเสพติดได้

ประเด็นปัญหาที่สอง ปัญหาเรื่องการส่งตัวผู้เสพยาเสพติดเข้าบำบัดยาเสพติด ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ.2564 มาตรา 114 โดยการส่งตัวผู้เสพยาเสพติดเข้าบำบัดรักษาคือเป็นการกระทบลิทธิในเนื้อตัวร่างกายของบุคคลดังกล่าว แต่ผู้มีอำนาจที่จะส่งผู้ที่ติดยาเสพติดเข้าบำบัดรักษากลับเป็นเจ้าหน้าที่ ป.ป.ส. พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจเท่านั้น โดยมีได้มีการตรวจสอบการใช้อำนาจดังกล่าวดังเช่นในอดีตที่มีการมีคำสั่งส่งผู้ที่ติดยาเสพติดเข้าฟื้นฟู (บำบัดรักษา) นั่นก็คือ ศาล เป็นผู้ตรวจสอบอำนาจคัดกรองการส่งผู้เสพยาเสพติดเข้าบำบัดอีกชั้นหนึ่ง หรือกรณีของประเทศโปรตุเกสที่เราไปนำแนวคิดกฎหมายมาใช้ซึ่งจะมีคณะกรรมการอีกชุดหนึ่งที่เป็นผู้พิจารณาและส่งตัวผู้ที่ติดยาเสพติดนั้นเข้าบำบัด ดังนั้นการที่ประมวลกฎหมายยาเสพติดให้อำนาจแก่เพียงเจ้าหน้าที่ที่ได้กล่าวมาข้างต้นส่งผู้ที่ติดยาเสพติดไปบำบัดนั้น อาจเกิดปัญหาการใช้อำนาจที่มีขอบของเจ้าหน้าที่ดังกล่าวข้างต้น ได้อย่างน้อยเนื่องจากไม่มีองค์กรใดมาตรวจสอบอำนาจ นอกจากนี้ผู้เสพยาเสพติดที่ถูกเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจับกุมย่อมมีสภาพจิตใจที่อ่อนแอ หวาดกลัวว่าบุคคลปกติทั่วไป จึงอาจเกิดช่องว่างทำให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายในการส่งตัวผู้เสพยาเสพติดเข้าไปบำบัดรักษาได้

ประเด็นปัญหาที่สาม ปัญหากรณีผู้เสพยาเสพติดที่ไม่ได้ติดยาเสพติดแต่เสพยาเสพติดเป็นครั้งคราว ซึ่งประมวลกฎหมายยาเสพติดของไทยนั้นมิได้มีการบัญญัติไว้ จึงทำให้ไม่มีการจำแนกแยกแยะระหว่างผู้ที่ติดยาเสพติด กับผู้ที่เสพยาเสพติดเป็นครั้งคราว อันอาจทำให้มีปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายได้ เช่น ผู้กระทำความผิดที่เป็นแค่เสพยาเสพติด แต่ไม่ถึงกับติดยาเสพติด จะนำบุคคลดังกล่าวเข้าระบบการบำบัดยาเสพติด ก็จะไม่เหมาะสมกับพฤติการณ์การกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดได้ หรือถ้าจะส่งดำเนินคดีอาญาก็จะปรากฏเป็นประวัติอาชญากร ซึ่งการเสพยาเสพติดมิใช่ความผิดที่ร้ายแรงจนถึงขนาดที่จะต้องทำให้ผู้เสพยาเสพติดเป็นครั้งคราวที่ไม่ใช่ผู้ที่ติดยาเสพติดต้องมีประวัติอาชญากร แต่ในทางกลับกันผู้ที่เป็นผู้เสพยาเสพติดการบำบัดเหมาะสมกับผู้เสพประเภทดังกล่าว เมื่อปฏิบัติครบเงื่อนไขกฎหมายจึงไม่ถือว่าผู้ที่เข้ารับการบำบัดจึงไม่มีความผิดในฐานเสพยาเสพติด จึงเห็นได้ว่ากฎหมายมีการบัญญัติไม่ครอบคลุมถึงผู้ที่เสพยาเสพติดแต่ละประเภท อันก่อให้เกิดช่องว่างกฎหมายในการบังคับใช้กฎหมาย

ประเด็นปัญหาที่สี่ ปัญหาการกำหนดโทษแก่ผู้เสพยาเสพติด ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ.2564 มาตรา 162 ในความผิดฐานเสพยาเสพติดให้โทษ และมาตรา 164 ในฐานความผิดมิไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษเพื่อเสพ ได้กำหนดโทษทางอาญาคือโทษปรับและโทษจำคุกไว้สำหรับสองฐานความผิดนี้ แต่ประมวลกฎหมายยาเสพติดฉบับดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายที่ลดทอนความเป็นอาชญากรรม (Decriminalization) ของคดียาเสพติด โดยมุ่งประสงค์จะทำให้เห็นว่าผู้เสพยาเสพติดคือผู้ป่วย มิใช่อาชญากร ผู้เสพยาเสพติดจึงควรที่จะได้รับการปฏิบัติแตกต่างจากความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในฐานอื่น ๆ เนื่องจากรัฐต้องการแยกผู้เสพยาเสพติดออกมา และมีความต้องการที่จะส่งผู้เสพยาเสพติดในสองฐานความผิดนี้ได้เข้ารับการบำบัดรักษา เพื่อที่จะให้ผู้เสพยาเสพติดได้กลับเข้าสู่สังคมได้อย่างปกติสุข เพราะผู้เสพยาเสพติดมิใช่ผู้ที่กระทำความผิดตามกฎหมายที่มีความร้ายแรงเป็นเพียงผู้ป่วยเท่านั้น แต่การที่กฎหมายกำหนดโทษทางอาญาไว้นั้น จึงขัดกับหลักการและแนวคิดดังกล่าว

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาการบังคับใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ.2564 : กรณีศึกษาความผิดไม่ร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติด (ความผิดฐานเสพยาเสพติดและมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษเพื่อเสพ) ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะแก้ไข คือ

1. ปัญหาเกี่ยวกับการนิยามคำของคำว่า “มิไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษเพื่อเสพ”

เดิมไม่มีการบัญญัติไว้ในมาตรา 1

ขอเสนอแนะแก้ไขเพิ่มเติมเป็น มาตรา 1 “มิไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษเพื่อเสพ” โดยเห็นควรบัญญัติว่า “มิไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษเพื่อเสพ หมายความว่า ผู้เสพยาเสพติดที่มียาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อเสพโดยเฉลี่ยการใช้แล้วไม่เกิน 10 วัน”

2. ปัญหาเรื่องการส่งตัวผู้เสพยาเสพติดเข้าบำบัดยาเสพติด

เดิมมาตรา 114 วรรคหนึ่งและวรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตรวจพบผู้ที่มีพฤติการณ์อันควรสงสัยว่ากระทำความผิดฐานเสพยาเสพติดตาม มาตรา 162 หรือมาตรา 163 หรือมิไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดเพื่อเสพตามมาตรา 164 ถ้าไม่ปรากฏว่าผู้นั้นเป็นผู้ต้องหาหรืออยู่ในระหว่างถูกดำเนินคดีในความผิดอื่นซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษจำคุก หรืออยู่ในระหว่างรับโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาล ไม่มีพฤติการณ์ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้อื่นหรือสังคม หรือมีพฤติกรรมที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้อื่นหรือสังคมที่เกิดจากโรคทางจิตและประสาท หรืออาการที่เกิดจากฤทธิ์ของยาเสพติดที่ใช้ และสมควรเข้ารับการบำบัดรักษา ให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจส่งตัวผู้นั้นไปสถานพยาบาลหรือศูนย์คัดกรองต่อไป

เมื่อผู้สมัครใจเข้ารับการบำบัดรักษาตามวรรคหนึ่งเข้ารับการบำบัดรักษาและปฏิบัติครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการบำบัดรักษาและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา จนได้การรับรองเป็นหนังสือว่าเป็นผู้ผ่านการบำบัดรักษาเป็นที่น่าพอใจ

จากหัวหน้าสถานพยาบาลยาเสพติดหรือสถานฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ให้ผู้นั้นไม่มีความผิดในมาตราดังกล่าว...”

ขอเสนอแนะแก้ไขใหม่เป็น มาตรา 114 “ในกรณีที่เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตรวจพบผู้ที่มีพฤติการณ์อันควรสงสัยว่ากระทำความผิดฐานเสพยาเสพติดตามมาตรา 162 หรือมาตรา 163 หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดเพื่อเสพตามมาตรา 164 ถ้าไม่ปรากฏว่าผู้นั้นเป็นผู้ต้องหาหรืออยู่ในระหว่างถูกดำเนินคดีในความผิดอื่นซึ่งมีความผิดที่มีโทษจำคุก หรืออยู่ในระหว่างรับโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาล ไม่มีพฤติการณ์ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้อื่นหรือสังคม หรือมีพฤติกรรมที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้อื่นหรือสังคมที่เกิดจากโรคทางจิตและประสาท หรืออาการที่เกิดจากฤทธิ์ของยาเสพติดที่ใช้ และสมัครใจเข้ารับการบำบัดรักษา ให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจส่งตัวผู้นั้นไปยังคณะกรรมการป้องกันและยับยั้งยาเสพติดภายใน 72 ชั่วโมง เพื่อให้คณะกรรมการป้องกันและยับยั้งยาเสพติดเป็นผู้มีคำสั่งในการส่งตัวผู้ไปบำบัดต่อไป

เมื่อคณะกรรมการป้องกันและยับยั้งยาเสพติดได้ส่งผู้สมัครใจเข้ารับการบำบัดรักษาตามวรรคหนึ่งเข้ารับการบำบัดรักษาและปฏิบัติครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการบำบัดรักษาและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา จนได้รับการรับรองเป็นหนังสือว่าเป็นผู้ผ่านการบำบัดรักษาเป็นที่น่าพอใจจากหัวหน้าสถานพยาบาลยาเสพติดหรือสถานฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ให้ผู้นั้นไม่มีความผิดในมาตราดังกล่าว...”

และเพิ่ม ลักษณะ 2 ทวิ คณะกรรมการป้องกันและยับยั้งยาเสพติด มาตรา 112 ทวิ “ให้มีคณะกรรมการป้องกันและยับยั้งยาเสพติดประกอบด้วย พนักงานอัยการเป็นประธานกรรมการ แพทย์ และนักสังคมสงเคราะห์ ซึ่งแต่งตั้งโดยศาลยุติธรรมในแต่ละเขตอำนาจ”

เพิ่มมาตรา 112 ตรี “ให้กรรมการซึ่งศาลยุติธรรมแต่งตั้งตามมาตรา 122 ทวิ มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละ 1 ปี กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการอีกได้”

เพิ่มมาตรา 112 จัตวา “นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา 112 ตรี กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(1) ตาย

(2) ลาออก

(3) ให้ออก

(4) เป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ หรือเป็นบุคคลล้มละลาย

(5) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้ศาลยุติธรรมซึ่งมีเขตอำนาจแต่งตั้งผู้อื่นเป็น
กรรมการแทน

กรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งตามวรรคสอง อยู่ในตำแหน่งได้เพียงเท่ากำหนดเวลาของผู้ซึ่งตน
แทน”

เพิ่มมาตรา 112 เบญจ “คณะกรรมการตามมาตรา 112 ทวิ มีอำนาจ

(1) กำหนดนโยบายและวิธีการเกี่ยวกับการพิจารณาคัดกรองผู้เสพยาเสพติดว่าเป็นผู้ที่ติดยา
เสพติดหรือเป็นผู้เสพยาเสพติดแต่ละครั้งคราว

(2) กำหนดระเบียบหรือข้อบังคับในการส่งผู้ติดยาเสพติดเข้ารับการบำบัดรักษา

(3) กำหนดโทษทางปกครองสำหรับมาตรา 162 และมาตรา 164

(4) ให้คำปรึกษาหรือขอแนะนำแก่ผู้เสพยาเสพติดให้โทษ

การอุทธรณ์คำสั่งโทษทางปกครองตาม (3) ให้อุทธรณ์คำสั่งนั้นต่อศาลที่คณะกรรมการ
ป้องกันและยับยั้งยาเสพติดมีเขตอำนาจ”

3. ปัญหากรณีผู้เสพยาเสพติดที่ไม่ได้ติดยาเสพติดแต่เสพยาเสพติดเป็นครั้งคราว

เดิมไม่มีการบัญญัติไว้

ขอเสนอแนะแก้ไขเพิ่มเติมเป็นมาตรา 114/1 “เมื่อตรวจพบผู้มีพฤติการณ์อันควรสงสัยว่ากระทำ
ความผิดฐานเสพยาเสพติดตามมาตรา 162 หรือมาตรา 163 หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดเพื่อเสพตาม
มาตรา 164 ตามมาตรา 114 วรรคแรก ให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ส่งผู้
เสพยาเสพติดนั้นไปให้คณะกรรมการป้องกันและยับยั้งยาเสพติดวินิจฉัย โดยคณะกรรมการดังกล่าวจะต้อง
พิจารณาว่าผู้เสพยาเสพติดเป็นผู้ติดยาเสพติดหรือไม่โดยพิจารณาจากพฤติการณ์ต่าง ๆ อย่างถี่ถ้วน”

และแก้ไขเพิ่มเติมเป็น มาตรา 162 วรรคสอง “ผู้เสพยาเสพติดที่ไม่ใช่ผู้ติดยาเสพติดให้
คณะกรรมการมีคำสั่งระงับกระบวนการพิจารณาไว้ไม่เกิน 2 ปี ถ้าผู้เสพยาเสพติดดังกล่าวมิได้กระทำ
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดซ้ำอีก ให้ถือว่าไม่มีความผิดตามวรรคหนึ่ง”

4. ปัญหาการกำหนดโทษแก่ผู้เสพยาเสพติด เนื่องจากประมวลกฎหมายยาเสพติดของไทย

เดิมประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 บัญญัติว่า “ผู้ใดเสพยาเสพติดให้โทษประเภท 1
ประเภท 2 หรือประเภท 5 หรือเสพวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 1 หรือประเภท 2 และมีใช้กรณีตามมาตรา 113
หรือมาตรา 114 อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 104 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่น
บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” และเดิมมาตรา 164 บัญญัติว่า “ผู้ใดมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษประเภท
1 ประเภท 2 หรือประเภท 5 หรือวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 1 หรือประเภท 2 เพื่อเสพ อันเป็นการฝ่าฝืน
มาตรา 107 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ข้อเสนอแนะแก้ไขใหม่เป็น มาตรา 162 “ผู้ใดเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 หรือประเภท 5 หรือเสพวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 1 หรือประเภท 2 และมีใช้กรณีตามมาตรา 113 หรือ มาตรา 114 อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 104 ให้มีโทษปรับทางปกครองไม่เกินสองหมื่นบาท หรือจะสั่งโทษทางปกครองอย่างใดอย่างหนึ่ง คือ

ก.สั่งห้ามประกอบอาชีพอย่างใดอย่างหนึ่ง

ข.สั่งห้ามเข้าสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง

ค.สั่งห้ามมิให้เดินทางออกนอกประเทศ

ง.สั่งให้รายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ

จ.การสั่งเพิกถอนใบอนุญาตต่าง ๆ เช่น ใบอนุญาตขับรถ ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืน

ใบอนุญาตให้พาอาวุธปืน เป็นต้น”

และแก้ไขใหม่เป็น มาตรา 164 ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดมิไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ประเภท 2 หรือประเภท 5 หรือวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 1 หรือประเภท 2 เพื่อเสพ อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 107 ให้มีโทษปรับทางปกครองไม่เกินสองหมื่นบาท หรือจะสั่งโทษทางปกครองอย่างใดอย่างหนึ่ง คือ

ก.สั่งห้ามประกอบอาชีพอย่างใดอย่างหนึ่ง

ข.สั่งห้ามเข้าสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง

ค.สั่งห้ามมิให้เดินทางออกนอกประเทศ

ง.สั่งให้รายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ

จ.การสั่งเพิกถอนใบอนุญาตต่าง ๆ เช่น ใบอนุญาตขับรถ ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืน

ใบอนุญาตให้พาอาวุธปืน เป็นต้น”

เอกสารอ้างอิง

ณรรญา ตัญญาพัฒนกุล. ‘Decriminalization on Drug’ ถู้นันตมตลโลกใหม่ ปฏฐรปนโทยบยยาสพตลให้ตรงจุด. [Online], available URL: <https://www.the101.world/drug-decriminalization-policy/>, 2565 (เมษยยน, 13).

มุลนลธเพอการปฏฐรปนโทยบยยาสพตล. การยูลสงครมยาสพตล ทำอย่งไรจ้จะชนะ การอภปรยว่ด้วยนโทยบยยาสพตลโลก.

สมศักดิ์ เอี่ยมพลับใหญ่. ประมวลกฎหมายยาเสพติด พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2 คำอธิบายปรับปรุงตามกฎหมายใหม่ทั้งฉบับ, กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บัณฑิตอักษร, 2565.

Ximene RÊGO, Maria João OLIVEIRA, Catarina LAMEIRA & Olga S. CRUZ. **20 years of Portuguese drug policy - developments, challenges and the quest for human rights.** [Online], available URL: <https://substanceabusepolicy.biomedcentral.com/articles/10.1186/s13011-021-00394-7#:~:text=Abstract,rather%20than%20public%2Dorder%20priorities,2565> (เมษายน, 13).